

нощъ си откраднѣ невѣста, та ходихме да му пиемъ по едно вино... Да ги видишъ сега какъ се стоваряшъ! Гаче сж биле родени единъ за други... А ти кога допаднѣ?

— Петре, ела да ти кажж двѣ думи.

И Двамата се отбихж на страна.

— Прощавайте, лека нощъ, издума Петъръ на другаритѣ си и бързишката се запжти съ Огнянова. Стигнахж дома.

— Върна ли се татко? попита майка си.

— Нѣма го, още синко.

Огняновъ го увлѣче въ зимника.

— Слушай, Петре, казахъ ти, баща ти го бихж злѣ за тебе... Тия скотове можтж да направѣтж и по-лошо у Цанкови. Ний не можемъ да ги задържимъ отъ злодѣйствуване, освѣнъ съ оржие. Азъ самъ можахъ да имъ смажж главитѣ одѣвѣ, но се побояхъ отъ сѣтнитѣ... Не бива да отиваме кждѣ Цанкови.

— Азъ искамъ да отмѣстж, брате! викаше Петъръ вънъ отъ себе си.

— И азъ искамъ отмѣщение, Петре, и страшно, но безопасно за насъ.

— Какъ да го направимъ? попита Петръ, като си откачи пушката отъ стѣната.

— Потърпи, да помислимъ.

— Азъ не мож да мислж, азъ татка трѣба да идж да видж що го чинѣтж!

Огняновъ, самъ буенъ, сега се силѣше да одържи единъ по-буенъ отъ постжшка, естествена, но гибелна. Идѣше ли Петръ у Цанкова, кръвъ щѣше да се пролѣе. Огняновъ мислѣше, че часѣтъ за рѣшителна борба не бѣше още настаналъ. Свидно му бѣше за такъвъ личенъ юнакъ да падне прѣждеврѣменно и безполезно.

Но на халосъ бѣхж усилията му. Петръ ревѣше, като тигръ: